

uvæsentligt. Da vi i 1891 fik gen nemført en partiel Toldreform, gik vi til en beregnet Nedgang i Toldindtægterne af omtrent en Million Kroner. Desværre, kunde jeg fristes til at sige, hvis jeg da ikke skal blive misforstaaet, har denne Beregning vist sig ikke at holde Stik. Jeg siger som sagt desværre, fordi man selvfølgelig derved meget let vil komme til at opstille det Raisonnement: Ja, vi kunne her gaa til en Nedsættelse af baade 1 Mill. Kr., $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og 2 Mill. Kr., saa gaar det dog ligesom i 1891, at det viser sig, at nogen virkelig Nedsættelse bliver det ikke. Men det er imidlertid en urigtig Maade at fremsætte Sagen paa. Fordi vi i 1891 have været saa heldige at Beregningen slog fejl, derfor er det ingenlunde sagt, at vi have det samme Held med os nu. Den forrige Finansminister har under Forhandlingerne angivet et bestemt Beløb som det, der kunde være ukompenseret, altsaa som den Nedgang i Toldindtægterne, man kunde taale; han har angivet det til $1\frac{1}{2}$ Million Kr. Jeg skal dog hertil udtrykkelig føje, for at Beløbet ikke skal misforstaas, at det var under Forbehold af, at man gik bort fra den Toldfrihed, som man i Folketinget havde vedtaget for Stenolie og Ris, og det var tillige med en Fastslaaen af, at man jo endnu ikke vidste, hvor man skulde søge Kompensationen. Men selv med dette Forbehold vil jeg for mit Vedkommende dog være noget betænkelig ved at nævne et Beløb af $1\frac{1}{2}$ Million Kr. som det, der kunde være udækket ved en eventuel Toldrevision. Jeg tror, at man i saa Henseende maa være noget varsom, men navnlig skal jeg dog henvise til, at saa længe som jeg ikke ved, hvorfra Kompensationen skal komme — og i saa Henseende vide vi jo endnu ikke noget, da Folketinget endnu ikke har taget Stilling til Brændevinsbrændingsloven — saa tør jeg ikke danne mig en saa sikker Forestilling om Virkningen af det foreliggende Toldlovsforslag, at jeg derpaa allerede skulde kunne tage Stilling med Hensyn til det nævnte Beløb.

Men naar Kompensationen kommer under Debat, saa vil man jo være meget tilbøjelig til stærkt at fremhæve den gunstige økonomiske Stilling, som findes for Øjeblikket for Staten, og det er da ogsaa sket under Debatten her i Salen. Jeg vil ikke benægte, at Situationen for Øjeblikket er gunstig, men jeg tror kun, at man skal være meget varsom med at vurdere den Betydning, som dette kan have, og i saa Henseende faldt der en Ud-

talelse fra det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), som ganske vist nok kunde lede til en urigtig Opfattelse. Han udtalte med Hensyn til Finanslovbudgettet for 1898—99, altsaa det Rigsdagen nu foreliggende Finanslovbudget, at dette viste et Overskud af løbende Indtægter mod løbende Udgifter paa $10\frac{1}{2}$ Million Kr. Ja, hvis det var saaledes, saa vare vi jo ganske vist overordentligt heldigt stillede, men det er det selvfølgelig ikke. Men det ærede Medlem maa jo ved løbende Udgifter forstaa noget andet, end man forstaaer i Almindelighed. Skal denne Beregning have nogen Betydning i det hele taget, saa maa jo det, som dér spørges om, være Forholdet mellem de ordinære Indtægter, der indgaa i Statskassen, og paa den anden Side de Udgifter, der afholdes af Kassebeholdningen, thi det er derved, man kommer til den Balance, hvormed der er Spørgsmaal. Ville vi altsaa stille denne Beregning op, saa kommer den til at se saaledes ud, at man paa den ene Side har §§ 2—8 — man maa altsaa udelade § 9, der indeholder Indtægtsposterne for Formuens Vedkommende — og paa den anden Side maa man tage Udgiftsposterne paa §§ 11—26 og saa endvidere i § 27 de Udgifter, der bevilges til offentlige Arbejder, for saa vidt de ikke afholdes af Laan, thi disse Udgifter skulde jo ogsaa afholdes af Kassebeholdningen, og endelig kan man hertil lægge det ordinære Afdrag paa Statsgælden. Naar man gør dette, saa svinde de $10\frac{1}{2}$ Million, som det ærede Medlem havde som Overskud, ind til at være $\frac{1}{2}$ Million Underskud.

Nej, saa gunstig er Stillingen desværre ikke. Og jeg vil til Oplysning om Stillingen føje et andet, som jo ogsaa nok kan faa sin Betydning. Det ærede Medlem taler om, at de indirekte Skatter stige saa meget, og det gøre de heldigvis. Men Forholdet er dog ikke anderledes, end at Udgifterne magelig kunne holde Trop med dem. Hvis man vil tage Aarene fra 1894—95 og op til 1897—98 og sammenholde de paagældende Tal vedrørende de samme Konti, som jeg nu fremdrog her, altsaa de Konti, som angaa de ordinære Indtægter og de Udgifter, der afholdes af Kassebeholdningen uden Laan, saa vil Forholdet stille sig saaledes, at i Løbet af disse 4 Aar ere Indtægterne stegne med 6 Millioner, men Udgifterne ere stegne med 7 Millioner. Det er Talopgivelser, hentede fra Finansloven. Noget anderledes stiller det sig selvfølgelig, naar vi komme til